

MADEN MÜHENDİSLERİ ODASI

31. GENEL KURULU

33 ŞUBAT 1975

GİRİŞ

Odamızın 21. Genel Kurulu dört gün süren TÜRKİYE BİLİMSEL VE TEKNİK 4. KONGRESİ'nin hemen ardından 23.2.1975 Pazar günü toplandı. Türk - İş Salonunda saat 10.00'da başlayan Genel Kurulumuz, her zamanki gibi olgun ve sakin bir ortamda sürüp gitti ve sonuçlandı. Genel Kurul gününden en az 15 - 20 gün önce Faaliyet Raporunu üyelerimize gönderdiğimizden, Rapor'a ilişkin eleştiriler, tutarlı bir çizgide gelişti. Bu yılın Faaliyet Raporunun, geçen yıllara oranla bir önemli farklılığı söz konusu idi. Çalışmalarımızı, madenciliğimize ilişkin görüşlerimizle birlikte yoğurup veriyorduk. Kalıcı ve el kitabı biçiminde düşündüğümüz Faaliyet Raporunu iki kışma ayırdık. Birinci kitapçık yukarıda değindiğimiz, içerikteydi. Muhasebeye ilişkin rapor ve önerileri ise ayrı bir broşürde topladık. Böylece iki yönlü faaliyetlerimizin daha kolaylıkla izlenmesini de sağlamış oluyorduk.

AÇILIŞ

Gündem gereği, Kongre'yi Oda Başkanı Murat TURAN açtı. Gerek madenciliğimize ilişkin görüşlerimizi gerekse teknik eleman sorunlarını karşılıklı ilişkileri içinde değerlendiren Murat TURAN'ın konuşma metnini olduğu gibi buraya almayı yararlı görüyoruz;

MADEN MÜHENDİSLERİ ODASI YÖNETİM KURULU ADINA, MURAT TURAN'IN 21. GENEL KURUL AÇIŞ KONUŞMASI.

Sayın konuklar, Basınımızın Kıymetli Temsilcileri ve Saygıdeğer Meslektaşlarım,

İçinde bulunduğumuz dönem, ulusal sorunlarımızın daha belirginleştiği, somutlaştığı ve sorunlara en uygun en doğru çözümleri aradığımız bir dönemdir. Bu dönemde içinde bulunduğumuz bunalımı ve bu bunalımın yarattığı koşulları çok iyi değerlendirmek durumundayız. Eğer bu değerlendirmeyi yeterince yapamıyorsak, olayları yüzeysel olarak değerlendirirsek, varacağımız sonuçlarda yeterince sağlıklı olmayacak, yanlışlarını da beraberinde getirecektir. Dünyanın bugünkü aşamasında yaşayan bizler, insanlığı içinden çıkmaz bataklara sürüklüyen nedenleri, birer aydın olarak, geçmişe oranla daha açık seçik bir biçimde ortaya koymak göreviyle karşı karşıyayız. Esasen, bugün bu olanaklara dünden daha fazla sahibiz.

Bizler bugün, bilimi ve teknolojiyi iş gücü ile birleştirirken, doğan değer, doğurucusunun yararına kullanılması gereğine inanmışızdır. Bilgi ve becerilerimizi halkın yararına sunamamanın ana engellerini gözlerken verilecek uğraşta, yerimizin nerede olması gerektiğinin bilincindeyiz.

Bu nedenle bizler ekonomik yönüyle dar boğazlara sokulmak, üretimden alıkonmaktayız.

Teknik elemanları değer üreten kitlelerden soyutlayıp birer robot haline getirmek, masa elemanı ve yasalar gereği zorunluluk nedeniyle bulunması gereken kişiler olarak görmek istemektedirler. Bu düşünce kaynağını Türkiye'nin ekonomi - politik yapısından almaktadır. Günümüz Türkiye'sinde, doğrular alabildiğine çarpıtılmakta, gerçekler çıkarlar uğruna perdelenmektedir.

Genellikle herhangi bir sorun ya da genel anlamda bir olgu incelenirken ve değerlendirilirken, çevresinden soyutlanır. Bu yöntem; incelenen olguyu çevreleyen ve oluşturan bütünü gözden geçirir. Parça ile bütün arasındaki organik bağların koparılması ya bilerek amaçlanır yada bilmeden gerçekleştirilir. Bilmeden yapılan bu hata affeditir. Doğrucağı sonuçlar açısından yargılanması gereklidir. Önemli olan parça ile bütün arasındaki ilişkiyi bilerek gözden kaçıranlardır. Biliyoruz ki; bu kesim yöntemini, sınıfsal çıkarların bir gereği olarak seçmek zorundadır. Büyük kârlar amaçlayan ve bu amaçlarında gerçekleştirirken ülke çıkarlarını gözetmeyenler, faaliyetlerini kamuoyuna meşru imiş gibi gösterirlerken, işte bu düşünce yöntemine sığınır. Önemli olan, bir takım gerçekleri gözden kaçırmaktır.

Bu genel doğrular ışığı altında, parçayı bütünden soyutlamadan, madencilüğümüzün sorunlarını incelememizde ve gerçekleri genel yapı içerisinde değerlendirmemizde yarar vardır.

Dünya ülkelerini, madencilik açısından hammadde üreticisi ve tüketicisi olmak üzere iki bölüme ayırmak mümkündür. Genel olarak endüstri ülkeleri tüketici ve arasında Türkiye'nin de bulunduğu «Geri bırakılmış» ülkeler ise üretici durumundadırlar.

Gittikçe büyüyen hammadde gereksinimlerini garanti altına almak için, emperyalist ülkeler çok uluslu şirketlerle işbirliği halindedir. Bu dev şirketlerin amaçları, öncelikle kâr olmakla beraber, emperyalist ülkelerin hammadde üretim - tüketimlerini elinde ve denetiminde bulundurmaktır. Bu ülke hükümetleri, bu nedenle dev şirketlere, geri bırakılmış ülkelerdeki hammadde kaynaklarının kazanılması için gerekli politik koşulları hazırlamakta ve hatta yer yer, sermaye ve kâr garantisi vererek onları ekonomik yönde desteklemektedir. Kısacası; geri bırakılmış ülkelerin doğal kaynakları sömürücü güçlerin ucuz hammadde kaynağıdır. Bu kaynakların sürekli elde edilebilme çabası o ülkelerin politik gidisi yanında ekonomik, kültürel ve toplumsal gidisini de kesin olarak etkileme zorunluluğunu ortaya koyar. Ve bu zorunlulukta gene o ülkede işbirlikçi bir kesimin yaratılmasını zorunlu kılacaktır. Bundan dolayıdır ki; uluslar arası sermaye, ağır sanayisi olmayan, ancak tekelci kapitalist görünümde olan ekonominin devamından yanadır.

Gittikçe artan gereksinmelerinden ötürü saldırgan olmaya başlayan uluslararası sermaye, yeterli politik koşulları yarattığı ülkelerde, kendini o ülke halkından saklamayı başarır. Her yerde demokrasi ve özgürlük çığırtaçlığı yapmasına rağmen; elverişli politik koşullar yaratamadığı ülkelerde, silahları ve işbirlikçileriyle politik iktidarlar yaratma cüretkari-

gına kadar gidebilmektedirler. Ülkesinin doğal kaynaklarına sahip çıkmak üzere, iktidarı halkın oyları ile alan kabinelerin başına gelen benzeri olaylar, anlatmak istediğimiz gerçeğin en somut ve en katı örneğidir.

Dünya ülkeleri hammadde kaynaklarına büyük bir kıskançlıkla sahip çıkarken, Türkiye'nin çok uluslu şirketlere hammadde kaynağı olarak açık tutulması, madenciliğimizin yabancı teknoloji ve teknik hizmetin denetim ve yönetimine bırakılması, yurtseverlik ilkesiyle bağdaşmaktan uzak olduğu kadar daha büyük anlamlar taşır.

Unutulmaması ve anımsanması gereken gerçek; BİR ÜLKEDEKİ YERALTI KAYNAKLARININ DOĞAL SAHİBİNİN O ÜLKE HALKININ OLDUĞU GERÇEĞİDİR.

21. Genel Kurulu İzleyen delegeler.

Teknik kongremizde de sektöriyel sorunlarımızın dününü ve bugünü bütün boyutlarıyla inceledik ve önerilerimizi beliren doğrularda sunduk. Günümüzde ülke sorunlarımızın alabildiğine yoğunlaştığını görmekteyiz. Özelde madenciliğimizin sorunlarını incelerken, genelde de ülke sorunlarına değinmek istiyorum.

Geri bırakılmış ülke halklarının doğal kaynaklarına sahip çıkma ve onları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma yönlü başkaldırıları, emperyalist ülkeleri denizsel kaynaklara gitmeyi zorunlu kılmıştır. Nitekim, denizlerin dünya Manganez, bakır, nikel, kobalt, vanadyum, molibden tüketimlerini binlerce yıl karşılayacak zenginliğe sahip olduğu kanıtlan-

miştir. Özellikle dünya petrol rezervinin görünür %17.5 inin, muhtemel %24 ünün, mümkün %49 unun denizlerde olduğunun saptanması, sömürücü ülkelerin sınır tanımaz bir şekilde nedeniziere saldırmasını doğurmuştur.

Bu ülkelerin tüketim alanlarının giderek artması ve genişlemesi, sanayilerinin kanı olan madensel hammaddelere olan ihtiyacını büyük bir hızla arttırmıştır. Buna karşılık kendi doğal kaynakları büyük oranda tükenmiş ve giderek madensel hammaddeler açısından dışa bağımlı olmalarını getirmiştir. Bugün A.B.D. %25, A.E.T. %83, Japonya %95 oranında madensel hammaddeler açısından dışa bağımlı konuma gelmişlerdir.

Bu bağımlılık, sömürücü ülkeleri geri bıraktırmış ülkelerde yeni politik yöntemler uygulamaya itmişse de, bağımsızlık savaşları ve doğal kaynakların millileştirilmesi politikası karşısında gerilemişlerdir.

1969 yılında, Birleşmiş Milletlerde «deniz dibi kaynakları tüm insanlığın malıdır» görüşü, çağımıza damgasını vuran çok uluslu tekeller tarafından engellenmiş ve uzlaşmaz tutumları doğurmuştur. Geri bıraktırmış ülke haklarının denizsel kaynaklara sahip çıkmalarını, teknolojiye dayanarak hırsızlıkla niteleyen çok uluslu tekellerin, dünya halklarını nasıl gördüğünü ve gelecekte neler yapabileceğini göstermesi, bu toplantının en önemli yönüdür.

EGE DENİZİNDEKİ KİTA SAHANLIĞI ANLAŞMAZLIĞININ TEMELİNDE A.B.D. NİN ORTADOĞU POLİTİKASI YATMAKTADIR.

Ülkemizde bağımsız dış politika uygulamaktan uzak iktidarlar döneminde faşist Yunan cuntası kıta sahanlığı hattını kıyılarımıza kadar uzandırmıştır. 1973 yılı seçimlerinde, halkımızın demokrasiden yana davranışıyla birlikte daha bağımsız bir dış politika uygulanmaya başlanmış olması, A.B.D. yi tedirgin etmiştir. Nitekim, Çanakkale ve İstanbul boğazlarının statüleri üzerinde değişiklik yapılması teklifi, A.B.D. den gelmiş, fakat reddedilmiştir. Aynı anda faşist Yunan cuntasının Ege'deki uygulamalarına A.B.D. olumlu bir tavır takınmıştır.

Türkiyenin Ege kıta sahanlığı ve beraberinde Haşhaş konusundaki daha bağımsız bir dış politika izlemesi, A.B.D. nin yardımları kesme tehditlerine kadar uzanmıştır. A.B.D. nin Ege denizindeki tek amacı, kendi güdümündeki bir ülkenin Egeye hakim olması ve kendisinin Ortadoğuda girişeceği işlemlerde karşı gücün doğuşunu engellemesidir.

ŞU GERÇEĞİ BİR KEZ DAHA VURGULAMAKTA YARAR VARDIR; KARASAL YERALTI KAYNAKLARINA SAHİP ÇIKAMAYAN VE BU KAYNAĞI GEREĞİ GİBİ, YANI GENİŞ HALK KİTLESİ YARARINA DEĞERLENDİRMEYEN BİR ÜLKENİN DENİZEL KAYNAKLARA YÖNELMESİ ANLAMSIZDIR.

Emperyalizmin, ekonomik ve politik bunalımının kurtuluş yönlerinden biri olarak gördüğü, ülkeler arasındaki bölgesel sürtüşmelerin kaynağı olabilecek bu konuda daha bağımsız bir dış politika izlenmelidir. Sorun iki ülkenin kendi arasında çözümlenmelidir. Çözümü kendi dışında aramak, gerçekte çözümsüzlüğü, emperyalizmin kendi istediği bir çözümü getirebilir.

Arkadaşlar!

Songünlerde güncelliğini yine kazanan, yurtseverlerce yıllar öncesi tüm çıplaklığıyla ortaya konan, didiklenen, kamuoyuna duyurulan bir konuya değinmek istiyorum.

Dünya emperyalizminin jandarması, açık denizlerde seyreden tankerlere el koyacağını en yetkili ağızlarına söyletme cesaretini kendinde görebilen korsanı, kurduğu CIA sı ile nerede ulusal biline varsa, nerede sömürüye karşı halklar örgütleniyor, direniyorsa oraya yerli işbirlikçileriyle kan kusturan ve gittikçe kendinin açtığı bataklığa dünya halkalarınca Vietnamda, Dofar'da, Filistin'de Şili'de dünyanın her yerinde daha çok saplanan, A.B.D. ile olan ilişkilerimizden söz etmek istiyorum.

Sizlerde tüm ayrıntıları çok iyi bilinen ikili anlaşmalardan da uzun uzun söz etmeyeceğim. Yalnızca Amerikan yardımı diye sözü edilen kavram üzerinde duracağım.

Amerika; Türkiye'ye, dünyanın geri kalmış ülkelerine, halklarının sorunlarını çözümlenmeleri için yardım etmiş midir? Ediyormu? Edermi? Daha doğrusu Amerikamı bize, biz mi Amerika'ya yardım ediyoruz.

Bu soruları yanıtladığımızda, son günlerde her yerde, herkesçe sözü edilen A.B.D. yardımının kesilmesinin sonuçlarını daha doğru bir biçimde ortaya koymuş oluruz.

A.B.D. yardım etmemiş, yardım etme ilişkileri adı altında yardım almıştır.

Şöyleki;

1. A.D.D. dünya nüfusunun %6 sına sahipken dünya maden üretiminin %33 ünü tüketmektedir. Ve tükettiği manganezin %93 ünü, kobaltın %92 sini, kromun %92 sini, alüminyumun %91 ini, kalayın yüzde 76 sini, Platinin %76 sini, nikelin %71 ini, antimuanın %64 ünü, cıvanın %57 sini, çinkonun %51 ini geri bıraktığı ülkelere sağlamaktadır. Ülkemiz somut olarak kromda %11'i ile bu sömürünün içindedir.
2. Karşılıksız yaptığı askeri yardımlar, ikinci paylaşım savaşının artıklarıdır. Bu artıkların değeri aslında bunların navlunları için A.B.D. ulaşım şirketlerine ödediğimiz değerden daha azdır.
3. Eğitim ve öğretimimize çeşitli burslar adı altında karşılıksız yardım ettiği söylenir. Bu yardımın karşılığında kendisine hizmet sunacak, kendi doğrultusunda düşünecek ve kendi yapısının gereği olan elemanları yetiştirmek ister. Dolayısıyla verdiği karşılığını kat kat alır.

Kısacası A.B.D. ile ilişkilerimizin var olduğu doğrudur. Ama yardıma gelince; A.B.D. emperyalizmi hazırladığı çeşitli yöntemler ve yerli işbirlikçileriyle halkımızın, alınterine, kültürüne, yeraltı, yerüstü kaynaklarına el atarak 1947 den bu yana tüm ulusal değerlerimizi sömürmüştür.

A.B.D. yardım etmemiştir, yardım etmiyor, yardım etmez.

Yardım ediyorum diye kurduğu ilişkilerle, sömürmüştür. Kısacası, Türkiye halkı A.B.D. den yardım almamıştır. Sömürtülmüştür.

Bu nedenle; A.B.D. ile ilişkilerimizi eski düzeyinde tutmaya çalışmak, yeni ilişkiler kurmak, en azından NATO, A.B.D, Ortak Pazar ilişkilerimizi yeniden gözden geçirmemek ve A.B.D. emperyalizmi ile Türkiye halkının çelişisini kongre üyelerinin duygusallığına yormak, A.B.D. Başkanının Dış İşleri Bakanını, Fransayı, Almanyayı emperyalizmden soyutlayıp. Yunmuş arınmış gibi göstermeye çalışmak, halkımızın yaşam kavgasına ve bağımsızlık mücadelesine İhanettir.

Bunları yapanlar, A.B.D. yardımının kesilmesi, solcuların bayramıdır deyip yurtseverlerin yıllarca söylediklerini, ağababaları doğruladığı halde, bu doğrulamaya katılmayanlar, diğer uluslarla ilişkilerimizin karşılıklı sömürü ilişkileri şeklinde sürüp gitmesini isteyenler, A.B.D. emperyalizminin Türkiyeyi sömürmesine yardım etmiş olur. İşbirlikçi olur.

Bu nedenle işbirlikçilerin karşısında, A.B.D. emperyalizmine karşı savaşanların yanında olmalıyız.

Halkın yaşam kavgası olan demokrasi ve Özgürlük mücadelesi, var olan. bütünün tüm ilişki ve çelişkileriyle gözleendiği zaman saptanacak doğru yol, emperyalizmin bağlarından kurtularak gerçek demokratik yolun izlenmesidir.

ÜLKEMİZ MADENCİLİĞİNİN A.E.T. ÇERÇEVESİ İÇİNDEKİ KONUMU :

Kapitalizmin farklı gelişme ve tekelleşme yasasınca günümüzde büyük endüstriler arasında doğan ilişki ve çelişkilerin bir ürünü olan Ortak Pazar değişen dünya dengesinde yerini korumak isteyen Avrupa tekellerinin diğer dünya tekelleriyle ilişki ve çelişkilerini sürdürmek kaydıyla oluşturdukları bir ortak çıkar birliğidir.

Dünyada pazar kapma mücadelesinin bir görünümü olan Ortak Pazarın geri bıraktırlmış ülkelerle ilişkileri, şu genel yasanın dışında değildir; geri bıraktırlmış ülkeler hammadde kaynağı ve endüstriyel ülkeler de sömürücüdür. Bu işlerlik açısından Ortak Pazarın ülkemizle ve madenciliğimizle olan ilişkilerine bakalım. Ortak Pazara girişte zaten mevcut olmayan sanayinin oluşması hayaldir. Ülkemiz bu sömürü batağına gittikçe saplanacaktır. 100-200 yıllık tarihine göz atacak olursak Avrupa kapitalizmine kapitülasyonlar, tanzimat dönemi ödünler ve daha sonraları Amerika verilecek ödünlerin, ülkemizi hangi noktaya ulaştırdığı apaçık ortadadır.

Madencilikten, tarıma ve tümüyle ekonomimizi oluşturan yapılarda emperyalizme verilen her açık kapının halkımıza ve ülkemize getirdiği yıkımı, aydınlar olarak görmek ve bir aydın olarak görevimizi yerine getirmek zorundayız.

Ortak Pazara giriş anlaşmalarında, diğer sanayi dallarında olduğu gibi madenciliğimiz de Avrupa ortaklarına açılarak, ülkemiz pazar haline getirilecektir. Ortak Pazar giriş anlaşmalarında maden sahaları, kömür ve taşocakları yabancılara açılmaktadır.

Bunun sorumluluğu herkese aittir. Bu durumda aydın tarafsızlığını savunmak politikaya karışmayı önlemek sadece ve sadece bu yağmanın savunucusu olmak demektir.

«Ortak Pazar» günümüzde tekellerin yapısına uygun düşüyorsa gelecekte de daha önce olduğu gibi bir takım pazarlar, ortaklıklar ve birlikler l-urulup çözülecek ve her seferinde geri kalmış dünya halkları bu pazar ve birlikler ağının çeşitli şekilleri içinde somürülecektir. Taki geri kalmış ülkelerin «mazlum halkları» bu çemberi parçalayıp atıncaya kadar...

TEKNİK PERSONEL VE TEKNOLOJİ :

Ülke çıkarlarına dönük üretici bir teknolojinin olmadığı bir ortamda, ülke çıkarlarına dönük ve üretici bir teknik eleman çalışması söz konusu olamaz.

Ülkemizde bir yandan plansız ve programsız ve hangi amaçla dahi yetiştirildiği belli olmayan binlerce mühendis - diplomalı yetiştirilirken, yabancı sermaye ve teknoloji bağımlılığından dolayı da yabancı teknik eleman getirilerek çelişki doğurtulmakta, ülke teknik elemanları da yurt dışına ihraç edilmektedir.

Kapitalizmin farklı gelişme kanununa uygun olarak bütün az gelişmiş, gelişmiş, kapitalist ülkelerden en fazla gelişmiş kapitalist ülkeye bütün sermaye ve malların akışı gibi beyin akışında en korkunç şekilde oluşmaktadır. Bu üretim ilişkileri içinde yer alan ülkemizden de gelişmiş ülkelere beyin göçünün olması kendi kanunları içinde doğaldır, fakat bu doğallık ülkemiz çıkarlarıyla bağdaşmamaktadır.

Böylesine çarpık bir olgu içinde teknik elemanlar her geçen gün eskisine oranla ekonomik yönden sarsılmakta ve demokratik haklarını kaybetmektedirler.

Teknik elemanlar bugün iki temel sorun ile karşı karşıyadırlar.

1. Ülke halkı çıkarlarına dönük bir teknolojinin üretici gücü olamamak,
2. Harcanan iş gücünün karşılığını alamamak.

Görülüyorki gerçekte bu iki sorun birbirinden soyutlanamadığı gibi diğer ülke sorunlarından da soyutlanamaz. Bu açıdan bakarak;

Teknik elemanlar her geçen gün demokratik hak ve özgürlükleri için daha bilinçli bir şekilde mücadele etmektedirler.

Devlet sektöründe çalışanlar memur statüsü içine sokularak, demokratik hakları kısıtlanırken, özel sektörde, yasal dayanaklardan yoksun bırakılarak sosyal güvencesi yok edilmiştir.

Her iki kesimdeki teknik elemanlar; belirli ve bir tek iş kanunu içine alınarak demokratik hak ve özgürlükleri tanınmalı, sosyal güvenceleri sağlanmalıdır.

1971 yılında yapılan Teknik Eleman anketinin sonuçları, ülkemizde bulunan teknik elemanların %66.5 gibi büyük bir bölümünün yurt dışına gitmek eğiliminde olduğunu ve gene bunların belirli bir bölümünün yurt dışına meslekleriyle ilgili yada ilgisiz herhangi bir işte çalışmak istediğini ortaya koyuyordu.

Ve yine 1970 yılı içerisinde yabancı teknik elemanlara 1.5 milyar TL. ye yakın para ödenmiştir. Yerli teknik elemanlara aynı yıl içinde ödenen toplam para bunun beşte birinden daha az, sadece 287 milyon TL. dir. 1967-1970 yılları arasında yabancı mühendislik hizmeti ithali için yapılan harcamalar 6.5 milyar TL. dir ve bu miktar aynı dönemdeki toplam sanayi yatırımlarının %23 üne ulaşmaktadır.

Böylelikle yabancı proje şirketlerinin yaptığı mühendislik hizmetlerinin, ülkemizde toplam proje hizmetlerinin %92-93 üne ulaştığı görülür.

Çelişkili olguların sonucu olan bu yapıda; Teknik elemanlar mesleklerini uyguluyamaz, üretimden uzak niteliksiz ve verimsiz durumda tutulmaktadır. Ve en önemlisi üretimin kimin için ve ne için yapıldığı gözlerden ve bilinçlerden kaçırılmaktadır.

Öznel olarak şehirlerden ve yerleşme merkezlerinden uzak her türlü sosyal yaşantıdan yararlanamayan çevrenin ilişkilerine bağlı düzeyinin ve bilhassa üretim ilişkilerinin toplumda meydana getirdiği çarpık yapının bütün kötü sonuçlarıyla karşı karşıya kalmak ve hatta canlarını yitirmek durumunda kalan Maden Mühendisleri çalışmanın ve sorumluluğun ülkemiz ve halkımıza olduğu bilincine ererek çarpık üretim ilişkilerinin Kendilerini çalışanlara karşı olduğu görünümünü veren her davranışı reddederler. Sorunlarının ve ülke sorunlarını birbirinden soyutlamadan çözüme bilincindedirler. Biz aydınlara tarihin bu kesitinde düşen görevin bilincindeyiz.

Saygıdeğer konuklar ve meslekdaşlarım,

Ulusal ve sektöriyel sorunlarımızın böylesine yoğunlaştığı bir ortamda Genel Kurulumuzu yapıyoruz. Alacağımız kararların ve burada tartışarak oluşturacağımız doğruların, ülkemiz yararına olacağı inancıyla hepimizi hürmetle selamlar kongremize başarılar dilerim.

m

BAŞKANLIK DİVANI SEÇİMİ

Açış konuşmasından sonra gündem gereği Genel Kurul Başkanlık Divanı seçimine geçildi. Yapılan oylamalar sonucu Başkanlık Divanı şöyle oluştu;

Başkan
Başkan Yardımcısı
Başkan Yardımcısı
Yazmanlar

Turhan DÜNDAR
Özgen TAŞDEMİRCİ
Murad ÇAKIL
Emrullah YILDIRIM
Mehmet ŞAHİN
Fehmi YILDIRIM
Rasih ŞERİFOĞULLARI

Divan Başkanı Turhan DÜNDAR yaptığı konuşmada yurt sorunları ile birlikte madencilğe ilişkin görüşlerini belirtirken, özellikle kuruluşlardaki yönetici mühendis ile tabandaki mühendislerin ilişkileri üzerinde önemle durdu. Yönetici durumundaki arkadaşların tabandan gelen istek ve önerilere sağır olmaması, aksine tabanla bütünleşmesi gerektiğini belirten Turhan DÜNDAR, konuşmasını Genel Kurul'un tarafsızca yöneltileceğini vurgulayarak noktaladı.